

PÅSKVAKAN 15 APRIL 2017 I S:TA EUGENIA

Uppmuntran

Du, låt dig ej förhårdna
i denna hårda tid.
[De alltför hårda brister,
de alltför styva mister
sin vassa udd därvid.]

Du, låt dig ej förbittras
i denna bittra tid.
[för grämelsen den bygger
ett galler runt omkring dig,
och makten klarar sig.]

Du, låt dig ej förskräckas
i denna skräckens tid.
[De hoppas ju på detta,
att innan kampen börjat,
vi gett oss utan strid.]

Du, låt dig ej förbrukas,
men bruka väl din tid.
Nej, låt dig aldrig kuvas,
du brukar oss och vi
just nu din munterhet.

Det vill vi ej förtiga
i denna tigandets tid.
Det gröna brister ur grenarna,
det vill vi visa för alla,
så får de klart besked.

Ermutigung

Du, laß dich nicht verhärten
in dieser harten Zeit.
Die allzu hart sind, brechen,
die allzu spitz sind, stechen
und brechen ab sogleich.

Du, laß dich nicht verbittern
in dieser bittren Zeit.
Die Herrschenden erzittern
- sitzt du erst hinter Gittern -
doch nicht vor deinem Leid.

Du, laß dich nicht erschrecken
in dieser Schreckenszeit.
Das wolln sie doch bezwecken
daß wir die Waffen strecken
schon vor dem großen Streit.

Du, laß dich nicht verbrauchen,
gebrauche deine Zeit.
Du kannst nicht untertauchen,
du brauchst uns und wir brauchen
grad deine Heiterkeit.

Wir wolln es nicht verschweigen
in dieser Schweigezeit.
Das Grün bricht aus den Zweigen,
wir wolln das allen zeigen,
dann wissen sie Bescheid

Jag läste dikten första gången för ett par veckor sedan. Den stärkte och tröstade en teologistudent som hade satts i fängelse i kommunistiska Östtyskland på 80-talet. Versraderna sjöngs från cell till cell över innergården och spred sig bland de isolerade fångarna. Ordens makt! De fick dem att inte förtvivla. Dikten har författats av en låtskrivare och sångare som säger sig vara icke-troende, Wolf Biermann. En troende fick nytt hopp genom dikten av en icke-troende. Det kan få båda att tänka: den troende och den icke-troende.

Jag läste dikten för andra gången i fredags förra veckan, just när terrordådet i Stockholm inträffade. Jag ville förbereda min påskpredikan när det fasansfulla hände. Tårögd och vred sa jag till mig själv: Nej, det vill jag inte, bli hård eller bitter i denna bittra och hårda tid. Inte låta mig överväldigas av våldets och hatets språk och gärningar. Ett slags motstånd mot det som känns så övermäktigt.

Hur kan man uttala sådana där ord? Kanske bara om man har ett hopp, ett hopp som också den icke-troende skalden sjunger om: »Det gröna brister ur grenarna.« Påsk! Den som var död lever. Och det ska vi visa för alla, som kvinnorna som sprang från graven, fyllda av bävan och glädje. Bävan eftersom det är så stort. Mot alla odds. Omskakande.

Varför skakas vi inte om av det nya liv som visar sig, så som vi skakas om av det liv som grymt förstörs? Men kanske är det bara ett intryck jag har, som en följd av det stora lidande vi bevittnar just nu. Jag föreställer mig att föräldrar också skakas om i djupet vid åsynen av sitt nyfödda barn. Upplevelsen av vänskap och kärlek kan vara omskakande. Äldre människor kan skakas om av det stora i att de ännu en gång får se en ny vår med dess ohejdade kraft.

Vi kristna har ett perspektiv utöver det fasansfulla, ett mäktigt sådant. Och alla de som låter sig omskakas av livets under vittnar medvetet eller omedvetet om att Kristus är uppstånden och vi med honom. Så snart vi går ut med detta budskap visar han sig för oss, som då för kvinnorna. Då får vi del av honom och hans liv. Därför behöver vi inte vara rädda.

Ni som ska tas upp i kyrkans fulla gemenskap eller döpas, har blivit tilltalade av just detta budskap. Ni är vittnen för oss som ibland har blivit trötta i vår tro eller tar budskapet som något självklart. Något vi har vant oss för mycket vid. Ni påminner oss om den uppståndnes makt som ni anförtror er åt ikväll. Det uppfyller oss alla med glädje och tacksamhet. Det visar att Kristi budskap alltid är nytt.

»Du, låt dig ej förhårdna i denna hårda tid ... Du, låt dig ej förbittras i denna bittra tid.« Vad säger det annat än att döden inte ska få järngrepp om oss? Talar den här uppmaningen inte också om att vi behöver människor som söker det som betyder mer än det egna livet? Om jag höll det egna livet för det viktigaste skulle det vara en ytterst bräcklig sak. För jag kan förlora det när som helst. I genomsnitt slutar det vid drygt 80 år, bibliskt sett fåfänglighet (Predikaren). Därför söker människan någonting som är större än hon själv och hennes jordiska tillvaro.

När många av oss häromveckan såg Martin Scorseses film *Silence* blev vi påminda om sådana människor. Martyrer, människor som är ett tecken på att det finns något viktigare än det egna livet. Människor som vittnar om att man kan avstå från sitt eget liv för livets skull. Det kanske huvudpersonen padre Rodriguez också gjorde, som ytligt sett avstod från sin tro, sitt anseende och kanske också från sin självaktning för att rädda andras liv, som andligt dog för att andra kroppsligt skulle kunna leva. Det kristna korsets paradoxala gestalt.

Det alla kristna martyrer har gemensamt är att de trodde på att ingen kan ta ifrån dem livet. Ty Kristus lever och vi med honom. Det gav dem mod att förbli trogna. Måtte vi ha det modet om vi ställs inför samma utmaning!

En martyr vill sprida liv, inte död. Så som de knoppande grenarna i Kungsträdgården eller som fröet i mullens mörker. Knoppen brister, skalet dör för att det färgglada livet ska kunna bryta fram. Det är inte bara en vacker bild från naturen utan visar hur det överhuvudtaget är fatt med hela skapelsen. Den ska leva. Och i Kristus har Gud sammanfattat allt detta, i hans

död och uppståndelse som är det mest omskakande jag vet. Därför, låt oss sjunga – också med den som inte tror sig kunna tro: »Du, låt dig ej förhårdna i denna hårda tid ... Du, låt dig ej förbittras i denna bittra tid.« Kristus är uppstånden. Han är sannerligen uppstånden. Det ska vi visa för alla.

Dominik Terstriep s.j.